

<http://maxminus.weebly.com>

DIOGEN
pro kultura magazin pro culture magazine

<http://diogen.weebly.com>

NAMJERA

Rano se budim;

da bih pogledala kroz rešetke u mrklo jutro.

Možda ću moći saviti kovinu,
provući tijelo kroz uzan prolaz,
poletjeti.

Tamo vani čeka me prepreka
koju ne mogu i ne želim zaobići:
čovjek sačinjen od uvjerenja i prkosa.

Stoji poput kosca,
sa samrtnim, ljubavnim osmijehom
na svome licu prikriivenog bestidnika,
progonjen žudnjom
kojoj ne može uteći.

Dolazim ih razuvjeriti,

sobom, od sebe,

to dvoje nerazdruživih, kompulzivnih prijatelja.

NETAKNUTOST

U sebi prostirem prazninu,
nesnošljivost iza poricanja,
dok štitim se neznanjem
i lakoćom kojom ne znam.
Ne priziva troma pritajenost
znak ljubavi u tom pribježištu,
jer ga ušutkati može netaknutost.

ZVIJER

Nosim zlokobnu zvijer u truhu.
pokatkad noću ona se uspinje do mog srca
i tišti me težinom grimizne krvi.
Grčim se pod iznenadnim udarcima
njene smrtonosne ljubavi.
Da mi je tada bestijalnost trezvenosti
koju poput okrutna sna
ispijam s frivolnim jutrom.

SPOMEN

Ne mogu zapisati pokret,
osim u nestalno sjećanje,
ruku koja prelama sjaj,
stradanje koje je znamen.

Jer što znači slika savladanom snu,
to padajuće ozračje
što zloslutno srlja u spomen.

JA

Ponekad kad se rastvorim pritajenim noževima,
ugledam tebe, spavaš tu s mojim očima.

Pomislim kako oduvijek postojiš,
ti si zapravo ja

koja se ne želim probuditi.

BEZNADNI VRHUNCI

Ništa nije moje,

niti strast, nit čežnja.

U mene su otposlani beznadni vrhunci,

samonjegujuća bolest

u koju zatvaram svoj strah,

mijene u kojima napušta me vjernost,

olako i sramno do iskrvarenja.

UPORIŠTE

Pod tustim ledom

moja bol ne stari.

I zato sam ovdje,

da je držim gipkom kao zanos,

vještijom od igre.

To je sve što mogu ili smijem,
koritom tromim biti uporište.

IZMIŠLJENA

Zakapam oči u trnje,
pomažem tvoju pritajenost.
Činim li zlo izmoljenom sljepoćom?
I da nisi nevidljiva,
u tom bih mraku bila tebe radi,
oduvijek tako izmišljena.

PREPOZNAVANJE

Zatvorena u nemogućnost
ja nisam ona koju volim.
S nutrinom od milosrđa,
slavnija od svoje sumnje,

tek vrišteći se prepoznajem.

MLADOST

Moje tijelo iščekuje
da se noževima popuni krug;
trenutak prije zalaženja sjene
kada bjelina postaje ponor.
Tek što me krv ne napusti
i sačuva duga, ohola mladost.

TIJELO GRADA

Svlačim sa sebe
maleno tijelo grada.
Usnuti usred te nagosti
postaje lakše od umiranja,
što je samo odricanje puti
od tjesnoće.

MISLIM

Mislim na vrijeme u kojem postojiš
nalik munji, samosvojan kao more.

Tvoje je trajanje kretnja kroz pjenu,
krajolik ukletih vila
što te stidljivo sahranjuju.

DODIR

Njegujem kamen.

Gdje li leži drhtaj u toj moćnoj šutnji?

Moj je dodir izmišljen i laž,

jer ne mogu taknut njegov izdisaj,

potaknuti budnost da procuri

nevidljivo kroz moj cjelov.

STANKA GJURIĆ

PR

DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>

MaxMinus magazin
<http://maxminus.weebly.com>